

гочислени сѣмейства и добро състояние, защото имъ било позволено още въ 1580 год. да се женятъ и да си събиратъ имотъ, както могатъ. На тия еничари султанътъ опрѣдѣлилъ една по-голямъ заплата отъ тая, която сж получавали до тогазъ, и задължилъ дѣцата имъ да служатъ въ еничарскитѣ чети. По такъвъ начинъ еничарството станало наследствено. Нъ освѣнъ дѣцата на еничаритѣ, въ еничарския корпусъ почнали да постѣпватъ разни хайти и нехранимайковци, които захванали да снематъ и да качватъ султанитѣ и да вършатъ грозни злоупотрѣбления и жестокости въ обширнитѣ области на османското царство, особено въ България и Сръбско.

Еничаритѣ се държели сравнително добръ до 1580 г., т. е. до това врѣме, до когато не се женѣли и не пиели вино, нъ отъ 1580 г. насамъ, т. е. отъ когато имъ позволилъ султанътъ да живѣятъ както другитѣ мюсюлмани и ги разпрѣсналъ по цѣлото си царство, отъ тогава еничаритѣ ставали страшни пакостници. Тѣ грабѣли имота и женитѣ на беззащитнитѣ християни и, поддържани отъ своитѣ размирни цариградски събратия, дѣйствували най-своеволно, безъ да обръщатъ внимание на поставенитѣ отъ султана аени и паши. Слѣдствие на това, много пѣтя, аенитѣ и пашитѣ, за да се отърватъ отъ нахалството, насилията, кражбитѣ и разбойничествата на еничаритѣ, бивали принуждавани да въоръжаватъ християнското население и съ неговата помощъ да усмиряватъ или пѣкъ да избиватъ немирнитѣ еничари. Такъвъ единъ